

Cartes

Un país normal també per la religió

Xavier Serra Besalú. Girona.

Des de fa força anys se silencia massa la perspectiva cristiana a Girona. Sé que a més d'un els fa vergonya reconèixer que el pensa?ment humanista religiós els inspira o els ajuda. És menystingut socialment -més aquí que a la resta d'Europa o del món- el valor dels plantejaments catòlics. No succeeix el mateix amb altres religions i no diguem en el fet de declarar-se ateu o agnòstic al lloc d'esbarjo o de treball, ja sigui l'oficina, la botiga, les aules...

Com si tenir aquestes conviccions o creences estigués irremissiblement contaminat de ?nacionalcatolicisme caspós, de poca alegria, d'obscurantisme o d'hipocresia. Només les accions socials de Càritas i similars, el soroll de Jornades de la Joventut o alguna processó popular són "consentides".

Tot això és opressiu i, n'estic cert, injust. Per Mill, cadascú pot opinar el que vulgui si no fa mal a d'altres, però hi ha prou respecte?, s'admet a qui és creient? No som una "societat oberta" en aquest país nou i millor que molts estem ja albirant?

M'he endut una gran satisfacció en veure que hi ha universitaris i intel·lectuals, gens obtusos, que promouen en l'àmbit dels centres superiors que són a Girona les activitats del CCU. Aquest dimecres, 24 de setembre, al vespre, es presenten les propostes per al nou curs a la Sala Sant Jordi (Casal Bisbe Cartanyà): cursos d'art sagrat i de prevenció de riscos, projectes de cooperació internacional, de voluntariat i d'anàlisi política i religiós. És un lloc on trobar potser respostes i fer preguntes, com ho són el Camí de Sant Jaume o altres viatges personals. I tot això amb la normalitat del dia a dia: gent que actua en cristià enmig del carrer.

La Universitat de Girona té un munt d'Associacions que hi estan vinculades i és normal, en un país normal, que hi hagi també entitats com el Safor, que s'inspira en el pensament cristià. Bon començament de curs, gent del Centre Cristià Universitari!

Veray i les banderes

Jordi Turon. GIRONA.

Al web www.ppgirona.com, es pot llegir que la senyora Veray (per si algú no sap de qui parlo, és la portaveu del PPC a l'Ajuntament de Girona) "recorda a Puigdemont que la bandera que ens representa a tots el catalans és la senyera".

No sé si tots el catalans li donarien la raó, però aquest no és el meu problema. Ella es queixa que l'estelada exclou els no independentistes. Ben cert, l'estelada només l'exhibeix gent que no se sent representada per la rojigualda.

El problema és que, si apliquem el criteri de la senyora Veray, la bandera oficial espanyola hauria de representar tots els espa?nyols, catalans inclosos. Com ho fem, doncs, per conciliar allò que hauria de representar i el fet que uns no s'hi sentin representats?

Molts catalans consideren que Catalunya és una nació i la Constitució en rebutja la terminologia, no per raons científiques, sinó polítiques. Com pot, doncs, la bandera constitucional representar-los?

Em sembla, senyora Veray, que ens hem fet un embolic. A mi, que no he portat mai ni la bandera del Barça, em fa pena que gent de la seva edat reclami l'aplicació d'una llei de banderes.

Manifest i divulgació intolerant

JOAN JANOHER I SADURNI. FORALLAC.

Quines són les diferències resultants entre dos pobles? Si ens endinsem a les respectives idiosincràsies, trobem uns comportaments socials i polítics molt diferenciats envers als conceptes de valors i continguts històrics. Són uns fets que s'han d'actualitzar entre Catalunya i Espanya, per la gran intolerància que estan demostrant en tots els afers del moment. Són uns principis mancats de voluntats, que defugen de voler acceptar la temuda consulta d'un poble.

Però sí que veuen amb bons ulls l'actitud de la popular. Camacho, fent un lleig al parlament de Catalunya quant aquest acabava de votar i aprovar el procés de la consulta del 9-N. Demostrant el que de veritat ella i els seus entenen com a democràcia. Tanmateix, quan és presenta quelcom al congrés de partit o participa a conferències es pronuncia descaradament en insults a la nostres institucions i menyspreant la bona actitud com a poble ben assenyat.

El camí equivocat que segueixen serà el preludi del fracàs d'una ideologia a la qual no troben el bàlsam de la coherència política. Només es mouen en un espai d'abnegació intolerant, pensant que així ho frenaran i minvaran l'esperit d'un país que està cansat perquè no han après ni volen respectar la seva ciutadania.

Amb aquest panorama podem molt bé comprendre les manifestacions públiques, com la divulgació d'articles a diaris estatals, on demostren sobradament que no són tolerants.

La via escocesa ha fracassat... O no?

Narcís Burch. salt.

Divendres passat, 19 de setembre de 2014, haig de reconèixer que estava un xic trist, els escocesos van dir no a una magnífica oportunitat per conquerir una total independència del Regne Unit, podien decidir en plena llibertat el seu futur i així ho van fer. El "No" va guanyar per deu punts de diferència, això és la democràcia, i els escocesos... l'han pogut exercir.

Els catalans no podem, segons el govern d'Espanya, exercir aquest dret tant natural i democràtic, (ara per nosaltres, això només ha fet que començar).

Ara ens toca als catalans fer aquest pas que no han fet els escocesos. Podem ser els primers a obrir el meló de l'Europa de les nacions i no la dels estats. Catalunya té el privilegi i la necessitat de ser reconeguda dins d'Europa i al mateix temps tenir un lloc al món.

Votarem per sobre de tot i de qualsevol prohibició, jo penso fer el que vaig sentir a un senyor que deia que aniria el 9 de novembre amb la seva papereta davant del seu col·legi electoral per dipositar el seu vot, si ho fem tots el 80 % de catalans que hem dit que volen exercir aquest dret, ja hurem guanyat, aquells dies el món tindrà els ulls a sobre de la nostra nació, aquest fet serà un escarni tant gran per a Espanya que no farà falta negociar res amb ells, només caldrà que els nostres polítics tinguin la valentia de proclamar una Declaració Unilateral d'Independència i després seran els espanyols els que a corre cuita voldran parlar.

Mai en la història de Catalunya s'havia gosat demanar amb tanta obstinació la independència, mai havíem sortit tanta gent al carrer cridant-la, mai havíem estat tan a prop d'aconseguir-la, aquesta vegada no podem fallar, el futur és nostre i dels nostres fills i néts. Ja podem calçar-nos si no ho aconseguim, perquè els governs espanyols

han demostrat ser molt poc democràtics i a més molt rancorosos, per això ara tenim l'oportunitat d'obrir el meló i fer d'una vegada que els desitjos dels nostres avantpassats i els nostres es puguin fer realitat i per fi puguem dir que som un país normal!!!
Visca una Catalunya lliure i respectada.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/09/25/cartes/689180.html?utm_source=rss